

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Joël Dicker

Un animal sălbatic

Traducere din limba franceză de
Alunița Voiculescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Sabina Lungu

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKER, JOËL

Un animal sălbatic / Joël Dicker ; trad. din lb. franceză de
Alunița Voiculescu. - București : Editura Trei, 2024

ISBN 978-606-40-2364-3

I. Voiculescu, Alunița (trad.)
821.133.1

Titlul original: Un Animal Sauvage
Autor: Joël Dicker

Copyright © Joël Dicker, 2024

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2364-3

Faptele

Pe 2 iulie 2022, la Geneva, un jaf răsunător ajungea pe prima pagină a tuturor ziarelor.

Cartea de față spune povestea lui.

PROLOG

Ziua jafului

Sâmbătă, 2 iulie 2022

Ora 9:30.

Cei doi spărgători tocmai intraseră simultan în magazinul de bijuterii, prin două căi de acces diferite.

Primul, pe ușa principală, ca un client obișnuit. Agentul de securitate nu observase nimic suspect la domnul în ținută elegantă, cu șapcă și ochelari de soare absolut necesari în această lună a lui cuptor.

Celălalt, cu cagulă pe față, intrase pe ușa de serviciu, pe care i-o deschisese o angajată amenințată cu o pușcă cu țeava retezată.

Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării: cei doi avuseseră acces și la planurile magazinului, și la orarul personalului.

Odată intrat, Cagulă o legase pe angajată într-o cameră din spate și se dusese repede la complicele său. Imediat cum îl văzuse, Șapcă scosese un pistol de la brâu și începuse să urle: „Acesta este un jaf, nu mișcă nimeni!” Apoi scosese din buzunar un cronometru și îl pornise.

Dispuneau de fix șapte minute.

PARTEA ÎNTÂI

Zilele care îi precedară aniversarea

CAPITOLUL 1

20 de zile până la jaf

→ **Duminică, 12 iunie 2022**

Luni, 13 iunie

Marți, 14 iunie

Miercuri, 15 iunie

Joi, 16 iunie

Vineri, 17 iunie

Sâmbătă, 18 iunie (weekend la Saint-Tropez)

Duminică, 19 iunie (weekend la Saint-Tropez)

Luni, 20 iunie (aniversarea lui Sophie)

Era o casă modernă. Un cub mare, din sticlă, ridicat în mijlocul unei grădini impecabile, cu piscină și o mare terasă. Proprietatea era înconjurată de păduri. Locul era o oază, un mic paradis secret, adăpostit de priviri indiscrete, la care se putea ajunge pe un drum privat. După asemănarea casei, și cei care o locuiau arătau de vis: Arpad și Sophie Braun erau cuplul ideal și părinți binecuvântați cu doi copii minunați.

În dimineața aceea, Sophie deschise ochii la ora 6 fix. De o vreme încoace, se trezea sistematic la aceeași oră. Alături de ea, Arpad, soțul ei, era cufundat într-un somn profund. Era duminică și ar fi vrut să mai doarmă puțin. Se tot răsuci în pat, dar fără succes. Până la urmă, se ridică încet, își puse un capot și coborî în bucătărie să-și facă o cafea. Într-o săptămână avea să împlinească 40 de ani și nu fusese nicicând mai frumoasă.

De la marginea pădurii se putea vedea perfect în interiorul cubului de sticlă. Un bărbat, sigur de faptul că era invizibil în echipamentul său sportiv închis la culoare, stătea ghemuit în spatele unui trunchi de copac și o urmărea pe Sophie în bucătărie.

Sophie, cu cafeaua în mână, se uita către liziera pădurii, care marca sfârșitul grădinii. Era ritualul ei de dimineață. Își cuprindea cu privirea micul regat, fără să își închipuie că era spionată.

La câțiva kilometri distanță, în centrul Genevei, pe o stradă pustie, rula un Peugeot gri cu număr de Franța. În

lumina zorilor, nu se vedea prea bine prin parbriz cine conducea mașina. Însă aceasta atrase atenția unei patrule de poliție. Lumina albastră a girofarurilor luminea fațadele clădirilor din jur. Polițiștii cerură actele mașinii și ale șoferului. Totul era în ordine. Unul dintre polițiști îl întrebă pe șofer ce treabă avea la Geneva. „În vizită la rude“, răspunse acesta. Polițiștii, evident mulțumiți, plecară. Șoferul se felicita pentru ideea de a cumpăra această mașină de ocazie, foarte ieftină și, mai ales, cu toate actele în ordine. Era cea mai bună cale de a trece neobservat.

De la fereastră, Sophie continua să își privească grădina. Uneori se întâmpla să zărească vreo vulpe plimbându-se pe peluză. Văzuse și o căprioară, odată. Adora de-a dreptul această casă pe care o cumpărase împreună cu soțul ei cu un an în urmă. Până atunci, locuiseră într-un apartament din centrul Genevei, în cartierul Champel. Îi bătea de mult gândul să își ia o casă, cu o grădină pentru copii. Creșterea pieței imobiliare îi ajutase să se hotărască să vândă apartamentul, cu un profit frumușel, și să înceapă să caute o casă. Când vizitaseră această vilă cu design special, din selecta comună Cologny, nu ezitaseră nicio clipă. Se puteau trezi în fiecare dimineață în acest cadru încântător, la doar patru kilometri de centrul Genevei, unde lucrau amândoi. Câteva stații de autobuz, 12 minute cu mașina, 15 minute cu bicicleta electrică pentru puști — nu era nevoie de mai mult pentru a trece dintr-un univers în altul.

Bărbatul ascuns în boschete o urmărea acum pe Sophie cu ajutorul unui mic binoclu militar. Îi observa trupul zvelt, pe care capotul scurt nu îl acoperea în întregime, și se opri cu privirea în partea de sus a coapsei, unde se vedea tatuată o panteră.

La câteva zeci de metri în spate, câinele său aștepta cuminte, legat de un copac. Animalul, culcat pe un covor de frunze, părea obișnuit cu această rutină care dura deja de mai multe săptămâni. Stăpânul său venea aici în fiecare

dimineată. În zori, se instala în acel loc și o urmărea pe Sophie prin pereții de sticlă. Familia Braun dormea cu draperiile netrase, iar el putea vedea totul: o urmărea la trezire, cum cobora în bucătărie, ca să își facă o cafea și să o bea în fața ferestrei. Era atât de atrăgătoare! Îl acaparase cu totul. Era obsedat.

După ce-și termină cafeaua, Sophie se urcă din nou la etaj și intră în dormitorul conjugal. Se dezbracă și se strecură goală în patul în care soțul ei dormea în continuare.

Bărbatul din pădure o privea cu dorință. Dar era momentul să se întoarcă la realitate. Trebuia să plece, să ajungă înapoi acasă înainte să se trezească Karine și copiii.

Își dezlegă câinele și plecă de acolo așa cum venise: în alergare. O luă pe drumul forestier, apoi intră pe șoseaua principală și ajunse repede în satul Cologny. Se opri în dreptul unui mic complex de locuințe pentru clasa de mijloc, cu case identice, alăturate și ieftine, care îi făcuse să ridice din sprâncene pe locuitorii acestei comune șic pline de vile luxoase.

Deschise ușa și o auzi pe soția sa:

— Greg? Tu ești?

Karine era în salonul casei, citind ceva în timp ce-și bea ceaiul. Copiii încă dormeau.

— Deja în picioare, draga mea? se miră el făcând pe relaxatul.

— Am auzit când te-ai trezit și nu am mai putut adormi la loc.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc. Am fost să alerg puțin cu câinele.

Greg, care nu se gândea decât la imaginea lui Sophie, se așeză pe canapea, lipit de soția sa. Dar Karine nu părea să aibă vreun chef de așa ceva.

— Oprește-te, Greg, se vor trezi copiii! Am și eu câteva clipe în care pot citi liniștită.

Greg, dezumflat, urcă la etaj să facă un duș în baia alăturată dormitorului lor. Rămase multă vreme sub jetul

de apă caldută. Ar fi putut plăti scump pentru escapadele sale matinale dacă era descoperit. Își risca locul de muncă. Karine l-ar fi părăsit. Lui însuși îi era rușine că spiona în felul acela o femeie, acasă la ea. Dar nu se putea abține. Asta era problema.

Fascinația lui pentru Sophie se născuse cu o lună înainte, cu ocazia unei serate pe care o dăduse familia Braun. De atunci, nu mai era el însuși.

★

*O lună mai devreme
Sâmbătă, 14 mai 2022*

Greg și Karine ar fi putut veni pe jos, dar vremea mohorâtă îi făcuse să ia mașina. Făceau mai puțin de trei minute de la ei de acasă. O luară pe drumul de la Capite, apoi, urmând indicațiile GPS, ieșiră pe micul drum privat mărginit de arbori, care ducea până la casa familiei Braun.

— Ce ciudat! spuse Greg descoperind acea rută. Alerg deseori cu câinele pe aici, dar habar nu aveam că există o casă la capătul acestui drum.

Veneau pentru prima oară la Sophie și Arpad. Era aniversarea lui în seara aceea: împlinea 40 de ani și dădea o petrecere. Văzând numeroasele mașini parcate de-a lungul drumului, părea că venise deja multă lume. Greg se opri pe unul dintre ultimele locuri libere, fără gazon, și o luară pe jos în direcția porții lăsate deschise, al cărei design metalic contrasta cu vegetația din jur.

Arpad și Greg se cunoscuseră la clubul de fotbal local, unde jucau băieții lor de vârste apropiate. Cei doi tați făceau parte din echipa de voluntari însărcinați cu organizarea bufetului din zilele de meci, care aducea un mic venit suplimentar clubului. Se plăcuseră repede reciproc.

Karine încă nu îi cunoscuse pe cei doi Braun și era ușor agitată. Nu se simțea niciodată prea bine când se afla

pe teren necunoscut. Ca să își mute gândurile, începu să vorbească:

— Drăguț din partea lor că ne-au invitat.

Greg dădu aprobator din cap.

— Câte persoane or fi invitat? întrebă ea.

— Nu știu.

— Nu ți-a spus Arpad?

— Nu.

— Să fie mai degrabă zece sau mai degrabă 30? Ca să știu la ce să mă aștept.

— Chiar nu știu. Nu eu am organizat serata asta.

— Mă gândeam că ți-o fi spus în trecere Arpad, când ați mai vorbit.

— Nu mi-a spus.

— Dar despre ce vorbiți voi doi când organizați bufetele acelea împreună?

— Despre copii, despre viață, banalități... În niciun caz despre detaliile aniversării sale.

— În orice caz, spuse Karine pentru a pune capăt acestei conversații care nu ducea nicăieri, e drăguț din partea lor că ne-au invitat.

Își continuară drumul în tăcere. Era multă tăcere între ei în ultima vreme. Karine era convinsă că mutarea la Cologny, cu un an în urmă, nu le priise. Înainte de asta, locuiseră într-un apartament închiriat din centrul Genevei, în cartierul Eaux-Vives. Era o stradă aglomerată, cu magazine prin jur și Lacul Léman în apropiere. Un apartament în care se simțiseră bine, într-adevăr puțin cam înghesuit pentru familia lor de patru persoane, dar cu o chirie imbatabilă. Apoi venise acea mică moștenire din partea lui Greg (bunica lui). De când pusese mâna pe acei bani, Greg începuse să vorbească precum un mic-burghez. Trebuia să facă investiții, iar piața imobiliară era mai sigură decât piețele bursiere. În plus, băncile îi ofereau cu împrumut 80% din suma necesară, cu o rată a dobânzii la un minim istoric. Așa că se apucase să răsfoiască anunțurile imobiliare și dăduse peste

proiectul acesta de la Cologny: câteva vile drăguțe, pentru venituri medii, încă în construcție. E adevărat că planurile arătau minunat. O casă proprie, cu o curte mică. O viață la țară, la doar câteva minute distanță de oraș. Greg spunea că nu aveau cum să se înșele: piața imobiliară nu se opriese din creștere de zeci de ani. Așa că făcuseră marele pas, iar lucrurile se succedaseră cu ușurință. Banca împrumutase banii, ei semnaseră actul de vânzare-cumpărare la notar. Și iată cum, cu un an în urmă, se mutaseră în această comună foarte șic numită Cologny. Însă Karine nu își găsisese de la bun început locul aici. Mai întâi deoarece casa i se părea mai mică decât și-o imaginase: era o mare diferență între camerele pe care și le închipuisese uitându-se la planul casei și realitate. Se simțea ușor înghesuită, deși suprafața totală era clar mai mare decât cea a fostului lor apartament. Dar își dăduse seama că starea aceea de disconfort se datora mai degrabă noului lor mediu. Pentru că, în această periferie opulentă a Genevei, majoritatea locuitorilor aveau un succes financiar și social de-a dreptul obraznic: avocați, bancheri, chirurghi, oameni de afaceri, mari patroni. Mașinile și vilele vorbeau de la sine despre reușitele proprietarilor lor. Karine se întreba mereu ce căutau ei aici — ea era vânzătoare într-un magazin de modă, el era funcționar. Iar senzația i se accentuase atunci când, cu ocazia diverselor conversații, își dăduse seama că locuințele acelea pentru clasa mijlocie din mijlocul proprietăților pentru milionari nu erau privite cu ochi buni de comunitate. Ba chiar aflate, oripilată, că ciorchinele acela de căsuțe fusese poreclit „furunculul” de către locuitorii din Cologny. Iar consiliul local organizase o ședință specială în care să aprobe interdicția oficială de a mai construi în viitor așa ceva.

În fiecare zi, după ce-și lăsa copiii la școală aflată la câteva minute de mers pe jos, Karine lua autobuzul A, care lega satul de centrul orașului. Traseul autobuzului trecea prin fostul ei cartier, Eaux-Vives, iar ea se simțea de fiecare dată cuprinsă de nostalgie. Cobora din autobuz în rondul Rive, apoi o lua pe Strada Rhône, unde se afla magazinul